

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-90(4)/14/AnŁ

Warszawa, 16 stycznia 2015 r.

DECYZJA DIH-1/4/2015

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 148, z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie od decyzji nr 89/2014 Świętokrzyskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Kielcach z dnia 31 października 2014 r. (nr akt: ŻG.8361.205.2014), którą wymierzono ww. przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 4106,95 zł (słownie: cztery tysiące sto sześć złotych 95/100) w oparciu o przepis art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 669, z późn. zm.) z tytułu wprowadzenia do obrotu zafalszowanych artykułów rolno-spożywczych o łącznej wartości 821,39 zł:

- 1) **uchyla zaskarżoną decyzję w całości,**
- 2) **na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ww. ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, wymierza przedsiębiorcy Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie karę pieniężną w wysokości 821,00 zł (słownie: osiemset dwadzieścia jeden złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu artykułów rolno-spożywczych o łącznej wartości 821,39 zł nieodpowiadających jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej.**

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach od 31 lipca do 1 sierpnia 2014 r. przez inspektorów reprezentujących Świętokrzyskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Kielcach, zwanego dalej „*Świętokrzyskim WIIH*”, w sklepie Biedronka nr 1992 przy ul. Piłsudskiego 151 w Stąporkowie, należącym do przedsiębiorcy Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie, zakwestionowano prawidłowość oznakowania niżej wymienionych opakowanych przetworów mięsnych o łącznej wartości 821,39 zł:

- „Szynkę Babci – wyrób wędzony parzony SWOJSKA CHATA” á 140 g, w ilości 21 szt., w cenie 4,99 zł/szt., o łącznej wartości 104,79 zł, z dwóch partii oznaczonych terminami przydatności do spożycia 13.08.14 i 14.08.14, wyprodukowaną „dla Biedronki” przez SOKOŁÓW S.A. z siedzibą w Sokołowie Podlaskim – zwaną dalej „Szynką Babci Swojska Chata”. Produkt oznaczony był m.in. następującymi dodatkowymi informacjami: w części czołowej opakowania określeniem „wyjątkowy smak” (bezpośrednio pod nazwą produktu) oraz wizerunkiem wiejskiej chaty krytej strzechą (umieszczonym nad nazwą „SWOJSKA CHATA”), ponadto na odwrocie opakowania umieszczone były informacje „JAKOŚĆ GWARANTOWANA PRZEZ SOKOŁÓW”. Według wykazu składników zamieszczonego na opakowaniu, produkt zawierał: mięso wieprzowe z szynki (83%), wodę, sól, białko sojowe, stabilizatory: trifosforany, polifosforany, karagen, maltodekstrynę, glukozę, przeciwutleniacz: askorbinian sodu, wzmacniacz smaku: glutaminian sodu, aromaty, ekstrakty przypraw, ekstrakt drożdży, substancję konserwującą: azotyn sodu;
- „Kielbasę Gospodarza – kielbasę wieprzową średnio rozdrobnioną wędzoną pieczoną Nasze Smaki” w opakowaniach o różnej masie jednostkowej, w łącznej ilości 15 kg, w cenie 22,90 zł/kg, o łącznej wartości 343,50 zł, z terminem przydatności do spożycia 20.08.14, wyprodukowaną „dla Jeronimo Martins Polska S.A.” przez SOKOŁÓW S.A. z siedzibą w Sokołowie Podlaskim – zwaną dalej „Kielbasą Gospodarza Nasze Smaki”. Produkt oznaczony był m.in. następującymi dodatkowymi informacjami w części czołowej opakowania: „GWARANCJA JAKOŚCI”, „100 g produktu wyprodukowano z 126 g”, „JAKOŚĆ GWARANTOWANA PRZEZ SOKOŁÓW”, „Gwarancja jakości to sprawdzeni dostawcy oraz szczegółowa selekcja i kontrola. Produkt wprowadzony zgodnie z procedurą ISO 22000”. Według wykazu składników zamieszczonego na opakowaniu, produkt zawierał: mięso wieprzowe (126 g wykorzystano na przygotowanie 100 g gotowego produktu), sól, przyprawy i/lub aromaty, maltodekstrynę, sacharozę, ekstrakty papryki, substancję konserwującą: azotyn sodu. Informacje o składnikach podane bardzo małą czcionką w kolorze czarnym, na brązowym tle, co utrudniało ich odczytanie;
- „Kielbasę z Babcinej Spizarni SOKOŁÓW – kielbasę wieprzową średnio rozdrobnioną wędzoną, pieczoną” w opakowaniach o różnej masie jednostkowej, w łącznej ilości 12 kg, w cenie 19,90 zł/kg, o łącznej wartości 238,80 zł, z terminem przydatności do spożycia 23.08.14, wyprodukowaną przez SOKOŁÓW S.A. z siedzibą w Sokołowie Podlaskim – zwaną dalej „Kielbasą z Babcinej Spizarni Sokołów”. Produkt oznaczony był następującymi dodatkowymi informacjami w części czołowej opakowania: „PREMIUM QUALITY, DOSKONAŁY SMAK, WYSOKA JAKOŚĆ”, „SZLACHETNOŚĆ SMAKU” wraz z szatą graficzną przedstawiającą wiejski stary dom z wiejskim pejzażem. Według wykazu składników zamieszczonego na opakowaniu, produkt zawierał: mięso wieprzowe (97%), sól spożywczą, czosnek, błonnik pszenny, cukier, przyprawy, ekstrakty przypraw, ocet spirytusowy, wzmacniacz smaku: E621, regulatory kwasowości: E330, E262, dekstrozę, hydrolizat białka sojowego, substancję konserwującą: E250;

– „Kielbasę Swojską, Henryk Kania Mistrz Masarni z Pszczyny – wędlinę wieprzową wędzoną, parzoną, średnio rozdrobnioną” w opakowaniach o różnej masie jednostkowej, w łącznej ilości 9,6 kg, w cenie 13,99 zł/kg, o łącznej wartości 134,30 zł, z terminem przydatności do spożycia 18.08.14, wyprodukowaną przez Zakłady Mięsne Henryk Kania S.A. z siedzibą w Pszczynie – zwaną dalej „Kielbasą Swojską Henryk Kania”. Produkt oznaczony był następującymi dodatkowymi informacjami w części czołowej opakowania: „GWARANTUJĘ JAKOŚĆ H. Kania”, „NAJWYŻSZA JAKOŚĆ”, „Kuchnia DOMOWA”, „NIEZAPOMNIANY SMAK”. Według wykazu składników zamieszczonego na opakowaniu, produkt zawierał: mięso wieprzowe (72%), tłuszcz wieprzowy, wodę, skrobię ziemniaczaną, sól, białko sojowe, białko wieprzowe, przyprawy i ich ekstrakty, cukier, glukozę, stabilizator: E451, substancję zagęszczającą E407, przeciwutleniacz: E316, aromaty, wzmacniacz smaku: E621, substancję konserwującą: E250.

W ocenie Świętokrzyskiego WIIH, nazwy, dodatkowe dobrowolne informacje w oznakowaniu oraz szata graficzna opakowań ww. przetworów mięsnych sugerowały ich wytworzenie prostym, domowym sposobem, bez użycia substancji dodatkowych, podczas gdy z zadeklarowanego w oznakowaniu składu wynikało, że produkty te wyprodukowane zostały metodą przemysłową, z użyciem licznych substancji dodatkowych wymienionych w wykazie składników. Świętokrzyski WIIH uznał, że powyższe wprowadzało konsumentów w błąd co do metody produkcji i sugerowało, że ww. produkty posiadają szczególne właściwości, podczas gdy wszystkie podobne środki spożywcze posiadają takie właściwości. Tym samym stwierdził naruszenie wymagań zawartych w art. 8 ust. 1 i art. 16 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. L 31 z 1.2.2002, s. 1 z późn. zm.) – zwanego dalej „rozporządzeniem nr 178/2002” – oraz w art. 6 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 669, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o jakości handlowej”, w związku z art. 45 ust. 2 i art. 46 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2010 r. Nr 136, poz. 914 z późn. zm.) – zwanej dalej „ustawą o bezpieczeństwie żywności i żywienia”. Ponadto organ stwierdził, że podanie wykazu składników na etykiecie Kielbasy Gospodarza Nasze Smaki w sposób utrudniający swobodne odczytanie naruszało przepis art. 48 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia.

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z dnia 1 sierpnia 2014 r. (nr akt kontroli: ŻG.8361.205.2014) i na fotografiach włączonych do akt sprawy.

Świętokrzyski WIIH w drodze wystąpień pokontrolnych poinformował o stwierdzonych nieprawidłowościach kontrolowanego przedsiębiorcę oraz producentów zakwestionowanych przetworów mięsnych.

Pismem z dnia 21 sierpnia 2014 r. producent Szynki Babcji Swojska Chata, Kielbasy Gospodarza Nasze Smaki oraz Kielbasy z Babcinej Spizarni Sokołów, tj. przedsiębiorca SOKOŁÓW S.A. z siedzibą w Sokołowie Podlaskim, oświadczył, iż nie podziela stanowiska Świętokrzyskiego WIIH przekazanego w wystąpieniu pokontrolnym, niemniej, niezależnie od wyników kontroli, zamierza wprowadzić zmiany niektórych elementów oznaczeń oraz składu surowcowego przedmiotowych produktów, m.in.: wyeliminować ze składu Szynki Babcji Swojska Chata wzmacniacz smaku i polifosforany, a ze składu Kielbasy z Babcinej Spizarni Sokołów wzmacniacz smaku E621, regulatory kwasowości E330 i E262, hydrolizat białka sojowego, dekstrozę oraz błonnik pszenny. Przedsiębiorca SOKOŁÓW S.A. przekonywał, że brak jest wystarczających podstaw prawnych i faktycznych dla uznania wprowadzenia konsumentów w błąd zakwestionowanymi przez organ oznaczeniami, ponadto powołał się na prawo do stosowania zarejestrowanych znaków towarowych „Szynka Babcji” i „Swojska Chata”. Zarzucił, że organ pomimo braku zmian w prawie kwestionuje oznaczenia funkcjonujące na rynku od stosunkowo długiego czasu.

Pismem z dnia 27 sierpnia 2014 r. producent Kielbasy Swojskiej Henryk Kania, tj. przedsiębiorca Zakłady Mięsne Henryk Kania S.A. z siedzibą w Pszczynie, oświadczył, iż nie podziela stanowiska Świętokrzyskiego WIIH przekazanego w wystąpieniu pokontrolnym. W uzasadnieniu przedsiębiorca zaznaczył, iż określenie „swojska” w nazwie ww. kielbasy wraz z logotypem „Henryk Kania Mistrz Masarski z Pszczyny” zostały użyte w celu podkreślenia miejsca wytwarzania produktu oraz charakterystyczny smak zainspirowany smakiem regionu. Niemniej zadeklarował, iż nazwa produktu zostanie zmieniona.

Przedsiębiorca Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie w piśmie z dnia 25 sierpnia 2014 r. oświadczył, iż tak jak producenci zakwestionowanych ww. produktów, nie podziela stanowiska Świętokrzyskiego WIIH, ponieważ zakwestionowane etykiety produktów nie naruszają obowiązujących przepisów prawa żywnościowego. W szczególności stwierdził, iż oznakowanie ww. produktów nie wprowadza konsumentów w błąd co do metody produkcji i nie przypisuje biorąc pod uwagę brak przepisów prawa żywnościowego zakazujących stosowania nazw nasuwających skojarzenia z wsią czy członkami rodziny oraz wypracowany przez orzecznictwo model przeciętnego konsumenta nie można uznać że sugeruje że produkty zostały wytworzone prostym domowym sposobem. Poinformował jednak, że niektóre elementy oznakowania zostaną zmienione, i tak:

- w oznakowaniu Szynki Babcji Swojska Chata oznaczenie „Swojska Chata” zostanie zastąpione oznaczeniem „Kraina Wędlin”, zaś oznaczenie „wyjątkowy smak” zostanie usunięte z etykiety,
- w oznakowaniu Kielbasy Gospodarza Nasze Smaki zostaną wprowadzone zmiany w celu poprawy czytelności etykiety,
- w oznakowaniu Kielbasy z Babcinej Spizarni Sokołów zostaną usunięte oznaczenia „szlachetność smaku” oraz „wyjątkowy smak”,
- w oznakowaniu Kielbasy Swojskiej Henryk Kania zostanie zmieniona nazwa produktu.

Ponadto wskazał on, iż oznaczenie „Swojska Chata” zarejestrowane jest przez Urząd Patentowy RP jako znak towarowy słowny oraz znaki słowno-graficzne i winno być traktowane jako oznaczenie abstrakcyjne. Oznaczenie to jest używane przez Jeronimo Martins Polska S.A. od roku 2001. Z kolei oznaczenie „Gwarancja jakości” z rozwinięciem „Gwarancja jakości to sprawdzeni dostawcy oraz szczegółowa selekcja i kontrola. Produkt wprowadzony zgodnie z procedurą ISO 22000” stosowane jest w oznakowaniu jako informacja, iż przedsiębiorca w celu poprawy jakości wprowadzanych przez siebie do obrotu produktów wdrożył ww. normę ISO, co zostało potwierdzone certyfikatem.

Pismem z dnia 29 września 2014 r. Świętokrzyski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia mu kary pieniężnej określonej w art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanych artykułów rolno-spożywczych, tj. Szynki Babci Swojska Chata, Kielbasy Gospodarza Nasze Smaki, Kielbasy z Babcinej Spizarni Sokołów oraz Kielbasy Swojskiej Henryk Kania. Jednocześnie wezwał do złożenia oświadczenia dotyczącego wysokości osiągniętych obrotów w ostatnim roku rozliczeniowym. Organ poinformował stronę o przysługującym jej prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona skorzystała z prawa do zapoznania się z aktami sprawy oraz przekazała oświadczenie o wysokości przychodów za rok 2013 zgodnie z deklaracją CIT 8.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją nr 89/2014 z dnia 31 października 2014 r. (nr akt: ŻG.8361.205.2014), Świętokrzyski WIIH, w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, wymierzył ww. przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 4106,95 zł (słownie: cztery tysiące sto sześć złotych 95/100) w związku z wprowadzeniem do obrotu artykułów rolno-spożywczych zafałszowanych, tj. Szynki Babci SWOJSKA CHATA, Kielbasy Gospodarza Nasze Smaki, Kielbasy z Babcinej Spizarni SOKOŁÓW oraz Kielbasy Swojskiej Henryk Kania, których oznakowanie nie spełniało wymagań określonych w art. 4 i 6 ustawy o jakości handlowej, art. 46 ust. 1 pkt 1, art. 48 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia oraz art. 16 rozporządzenia nr 178/2002.

Pismem z dnia 17 listopada 2014 r. przedsiębiorca Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie złożył odwołanie od ww. decyzji do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, zarzucając błędną interpretację i zastosowanie przepisów prawa, tj.:

- 1) art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej w związku z art. 3 pkt 10 tej ustawy,
- 2) art. 4 i 6 ustawy o jakości handlowej w związku z art. 46 ust. 1 pkt 1 lit. c ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia oraz art. 16 rozporządzenia nr 178/2002,
- 3) art. 6 ust. 2 ustawy o jakości handlowej w związku z art. 48 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia.

W uzasadnieniu strona podniosła, iż organ pierwszej instancji nie wykazał związku naruszenia art. 4 i 6 ustawy o jakości handlowej i art. 46 ust. 1 pkt 1 lit. c ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia z zafałszowaniem artykułu rolno-spożywczego, o którym mowa w art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej (str. 6 odwołania). Strona podkreśliła, że w niniejszej sprawie nie zaistniała okoliczność „niezgodności składu z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych” wskazana w art. 3 pkt 10, ponieważ nie ma przepisów z zakresu jakości handlowej regulujących skład kiełbas i szynek oraz brak jest zakazu stosowania w nazwach wyrobów mięsnych produkowanych w warunkach przemysłowych terminów takich jak „gospodarza”, „babci”, „spizarnia” (str. 7 i 8 odwołania). W oznakowaniu zakwestionowanych przez organ produktów mięsnych nie zostały też – zdaniem strony – wprowadzone „zmiany, w tym zmiany dotyczące oznakowania, mające na celu ukrycie jego rzeczywistego składu lub innych właściwości”, o których mowa w art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej, gdyż konsument został poinformowany w oznakowaniu o rzeczywistym składzie produktu, a wykaz składników znajdował się w tym samym polu widzenia co nazwy produktów (str. 8 odwołania). Strona zarzuciła, że w zaskarżonej decyzji nie została wykazana istotność naruszenia interesów konsumentów. Ponadto wskazała, iż nazwy ww. produktów podane były zgodnie z art. 47 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia, zaś elementy oznakowania zakwestionowane przez Świętokrzyskiego WIIH nie były nazwami produktów w rozumieniu tego przepisu, lecz „fantazyjnymi elementami oznakowania o charakterze promocyjno-marketingowym” (str. 9 odwołania).

Zdaniem strony, błędy interpretacyjne organu pierwszej instancji skutkowały błędnym zastosowaniem przepisu art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej (str. 6, 9 i 10 odwołania).

Przedsiębiorca Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie podniósł ponadto, że przeciętny konsument, przywiązujący wagę do sposobu produkcji i składu wyrobu mięsnego, miał możliwość uzyskania informacji w tym zakresie, toteż nie mógł zostać wprowadzony w błąd (str. 10, 11 odwołania). Nie zachodziło też wprowadzenie konsumentów w błąd dobrowolnymi oznaczeniami „Gwarancja jakości” oraz „Jakość gwarantowana przez SOKOŁÓW”, gdyż deklaracje te wskazywały na cechy wyróżniające dany produkt od innych obecnych w obrocie (str. 11-14 odwołania).

W odniesieniu do zarzutu naruszenia w decyzji art. 6 ust. 2 ustawy o jakości handlowej w związku z art. 48 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia, strona zarzuciła organowi brak wykazania jej winy za wystąpienie stwierdzonej nieprawidłowości (str. 15, 16 odwołania).

W związku ze stawianymi zarzutami strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości.

Pismem z dnia 12 grudnia 2014 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska z siedzibą w Kostrzynie, że przed wydaniem rozstrzygnięcia

kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje na podstawie art. 10 Kpa prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 178/2002, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów. W myśl art. 17 ust. 2 tego rozporządzenia, państwa członkowskie wprowadzają w życie prawo żywnościowe oraz monitorują i kontrolują przestrzeganie przez podmioty działające na rynku spożywczym i pasz odpowiednich wymogów prawa żywnościowego na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji. W tym celu Państwa Członkowskie zachowują system oficjalnych kontroli i innych działań stosownych do okoliczności, z uwzględnieniem informowania opinii publicznej o bezpieczeństwie i ryzyku związanym z żywnością i paszami, nadzorem nad bezpieczeństwem żywności i pasz oraz innych działaniach monitorujących, obejmujących wszystkie etapy produkcji, przetwarzania i dystrybucji. Państwa Członkowskie ustanawiają również zasady dotyczące środków i kar mających zastosowanie w przypadku naruszenia prawa żywnościowego i paszowego. Ustanowione środki i kary powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

W myśl przepisu art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 178/2002 prawo żywnościowe ma na celu ochronę interesów konsumentów i powinno stanowić podstawę dokonywania przez konsumentów świadomego wyboru związanego ze spożywaną żywnością. W szczególności, zgodnie z art. 16 tego rozporządzenia, etykietowanie, reklama i prezentacja żywności nie może wprowadzać konsumentów w błąd.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Definicja jakości handlowej zawarta w art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej obejmuje m.in. wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania artykułów rolno-spożywczych, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

W czasie zbierania materiału dowodowego oraz wydania decyzji pierwszej instancji w niniejszej sprawie, przepis art. 6 ust. 1 ustawy o jakości handlowej stanowił, iż artykuły rolno-spożywcze wprowadzane do obrotu są oznakowane. Do znakowania artykułów rolno-spożywczych zgodnie z ust. 2 tego przepisu stosowało się odpowiednio wymagania art. 45 ust.2, art. 46 ust. 1 pkt 1 i art. 48 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia.

Przepis art. 48 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia wymagał, by środki spożywcze były oznakowane w sposób zrozumiały dla konsumenta. W myśl art. 46 ust. 1 pkt 1 lit. a) ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia, oznakowanie środka spożywczego nie mogło wprowadzać konsumenta w błąd, w szczególności co do charakterystyki środka spożywczego, m.in. jego nazwy, właściwości, składu, źródła lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji.

Przepisy określające wymagania w zakresie oznakowania środków spożywczych, na podstawie których orzekał organ pierwszej instancji, tj. ustawa o jakości handlowej oraz ustawa o bezpieczeństwie żywności i żywienia, uległy zmianie z dniem 13 grudnia 2014 r. wraz z rozpoczęciem obowiązywania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektywy Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011 r., s. 18 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1169/2011”.

Jak wskazuje art. 6 rozporządzenia nr 1169/2011, każdemu środkowi spożywczemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje na temat żywności zgodnie z tym rozporządzeniem. W myśl zaś art. 7 ust. 1 lit. a tego rozporządzenia, informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać w błąd, w szczególności co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, ilości trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji. Obowiązkowe informacje na temat żywności, do których zalicza się zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. b ww. aktu prawnego m. in. wykaz składników, muszą być umieszczone w taki sposób, aby były dobrze widoczne, wyraźnie czytelne i nie mogą być w żaden sposób ukryte, czy zasłonięte (por. art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 1169/2011). Dobrowolne informacje na temat żywności zamieszczane w oznakowaniu podlegają wymogom rozdziału V ww. rozporządzenia, w szczególności nie mogą wprowadzać konsumenta w błąd oraz nie mogą być niejednoznaczne ani dezorientować konsumenta (por. art. 36 ust. 2 lit. b).

Artykuł rolno-spożywczy zafałszowany, jak wynika z art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej, oznacza produkt, którego skład jest niezgodny z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych, albo produkt, w którym zostały wprowadzone zmiany, w tym zmiany dotyczące oznakowania, mające na celu ukrycie jego rzeczywistego składu lub innych właściwości, jeżeli niezgodności te lub zmiany w istotny sposób naruszają interesy konsumentów (podkreślenie Prezesa UOKiK), w szczególności jeżeli m.in. w oznakowaniu podano nazwę niezgodną z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych albo niezgodną z prawdą lub w oznakowaniu podano niezgodne z prawdą dane w zakresie składu.

Należy zauważyć, że ww. definicja artykułu rolno-spożywczego zafałszowanego obowiązuje od dnia 13 grudnia 2014 r. na mocy art. 1 pkt 3 lit. b ustawy z dnia 7 listopada 2014 r. o zmianie ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych oraz ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2014 r. poz. 1722). Poprzednie jej brzmienie, obowiązujące w dniu wydania zaskarżonej decyzji Świętokrzyskiego WIIH, różniło się jedynie tym, że wskazywało na naruszenie interesów konsumentów, a obecnie doprecyzowano, że chodzi o naruszenie interesów konsumentów finalnych, tj. ostatecznych konsumentów środka spożywczego, którzy nie wykorzystują żywności w ramach działalności przedsiębiorstwa spożywczego (por. art. 3 pkt 18 rozporządzenia nr 178/2002).

Każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł. Z kolei każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze zafałszowane, podlega karze pieniężnej określonej w art. 40a ust. 1 pkt 4 ww. ustawy w wysokości nie wyższej niż 10 % przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższej jednak niż 1.000 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględni, na mocy art. 40a ust. 5 tej ustawy, stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów.

W niniejszej sprawie, w wyniku kontroli przeprowadzonej w sklepie Biedronka należącym do przedsiębiorcy Jeronimo Martins Polska z siedzibą w Kostrzynie Świętokrzyski WIIH stwierdził, że wprowadzone do obrotu partie ww. opakowanych przetworów mięsnych o łącznej wartości 821,39 zł nie spełniały wymagań określonych w przepisach o jakości handlowej z uwagi na niezgodność z art. 4 i 6 ustawy o jakości handlowej, art. 46 ust. 1 pkt 1, art. 48 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia oraz art. 16 rozporządzenia nr 178/2002. W ocenie tego organu, nazwy, dodatkowe dobrowolne informacje w oznakowaniu oraz szata graficzna opakowań ww. przetworów mięsnych sugerowały ich wytworzenie prostym, domowym sposobem, bez użycia substancji dodatkowych, podczas gdy z zadeklarowanego w oznakowaniu składu wynikało, że produkty te wyprodukowane zostały metodą przemysłową, z użyciem licznych substancji dodatkowych wymienionych w wykazie składników. Świętokrzyski WIIH uznał, że powyższe wprowadzało konsumentów w błąd co do metody produkcji i sugerowało, że ww. produkty posiadają szczególne właściwości, podczas gdy wszystkie podobne środki spożywcze posiadają takie właściwości. W zaskarżonej decyzji uznał ww. artykuły spożywcze za zafałszowane w rozumieniu definicji art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej.

Strona odwołująca się podważa zasadność kwalifikacji ww. produktów jako zafałszowanych (pkt 1 odwołania).

Prezes UOKiK stwierdził, iż przedmiotowe produkty o łącznej wartości 821,39 zł, tj. Szynka Babcji Swojska Chata, Kielbasa Gospodarza Nasze Smaki, Kielbasa z Babcinej Spiżarni Sokołów oraz Kielbasa Swojska Henryk Kania, nie odpowiadały wymaganiom jakości handlowej określonym w przepisach o jakości handlowej – lecz nie w stopniu uzasadniającym stwierdzenie zafałszowania. Zdaniem organu drugiej instancji, wystarczająco uważny konsument, dla którego ważny jest skład nabywanych przetworów mięsnych, mógł rozpoznać rzeczywisty charakter ww. produktów dzięki wykazowi składników na etykiecie, w którym podana została ilościowa zawartość składników mięsnych oraz wskazano użyte do produkcji substancje dodatkowe. Zaskarżona decyzja, którą Świętokrzyski WIIH wymierzył stronie karę pieniężną w oparciu o przepisy art. 40a ust. 1 pkt 4 ww. ustawy, powinna zostać zatem uchylona w całości.

W złożonym odwołaniu strona próbowała dowieść, że oznakowanie ww. przetworów mięsnych spełniało wymagania jakości handlowej określone w art. 16 rozporządzenia nr 178/2002, art. 4 i 6 ustawy o jakości handlowej w związku z art. 46 ust. 1 pkt 1 lit c ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia, tj. nie wprowadzało konsumentów w błąd (pkt 2 odwołania).

Odnosząc się do przedstawionych w odwołaniu zarzutów Prezes UOKiK w pierwszej kolejności wyjaśnia, że z przytoczonych wyżej przepisów w zakresie znakowania środków spożywczych jednoznacznie wynika, że oznakowanie, w tym prezentacja środków spożywczych, nie może w żaden sposób wprowadzać w błąd konsumenta co do charakterystyki środka spożywczego, w tym metod wytwarzania lub produkcji, nazwy oraz odnośnie źródła pochodzenia. Oznakowanie środka spożywczego nie może także wprowadzać konsumenta w błąd przez sugerowanie, że posiada on szczególne właściwości, jeżeli wszystkie podobne środki żywnościowe posiadają takie właściwości. Przepisy prawa żywnościowego sprzeciwiają się przy tym każdej praktyce dotyczącej m.in. oznakowania artykułów rolno-spożywczych mogącej w jakikolwiek sposób wprowadzić konsumenta w błąd. Zasada ta obowiązuje zatem również wówczas, gdy przepisy nie regulują szczegółowo stosowania takich oznaczeń jak „babuni” „gospodarza”, „ze spiżarni”. Wskazane wymagania obowiązują w sposób ciągły, mimo zmiany przepisów prawa żywnościowego, co więcej od 13 grudnia 2013 r. na mocy rozporządzenia nr 1169/2011 stosowane są w jednakowym brzmieniu na terenie całej Unii Europejskiej.

Prezes UOKiK przychylił się do oceny organu pierwszej instancji, iż sposób oznakowania trzech z czterech zakwestionowanych produktów (Szynki Babcji Swojska Chata, Kielbasy z Babcinej Spiżarni Sokołów oraz Kielbasy Swojskiej Henryk Kania) naruszał przepisy w zakresie jakości handlowej ze względu na zastosowanie nazw i dodatkowych dobrowolnych oznaczeń nieadekwatnych do składu, mylnie sugerujących szczególne właściwości produktów. I tak:

- Szynka Babcini Swojska Chata została oznaczona w części czołowej (głównym polu widzenia) ww. nazwą fantazyjną i grafiką przedstawiającą wiejską chatę, natomiast wykaz składników został umieszczony na przeciwnej, nieeksponowanej części opakowania. Takie oznaczenie produktu mogło budzić skojarzenie z produkcją wiejską bez użycia substancji dodatkowych stosowanych w produkcji przemysłowej. Tymczasem produkt zawierał składniki stosowane w typowej masowej produkcji, które zwiększają wydajność produkcji i poprawiające sztucznie smak (np. białko sojowe, stabilizatory, karagen, wzmacniacz smaku). Nazwa środka spożywczego „wyrób wędzony parzony” wraz z nazwą fantazyjną „Szynka Babcini” mogły budzić skojarzenie, że wyrób należy do najwyższej kategorii wędzonek (otrzymanych wyłącznie z surowca mięsnego bez surowców uzupełniających, zwiększających wydajność), czyli najdroższej kategorii wędlin,
- Kielbasa z Babcinej Spizarni Sokołów oznaczona była dodatkowymi informacjami w części czołowej opakowania: „PREMIUM QUALITY, DOSKONAŁY SMAK, WYSOKA JAKOŚĆ”, „SZLACHETNOŚĆ SMAKU” wraz z szatą graficzną przedstawiającą wiejski stary dom z wiejskim pejzażem. Takie oznaczenie produktu mogło budzić skojarzenie z produkcją wiejską bez użycia substancji dodatkowych stosowanych w produkcji przemysłowej. Produkt zawierał typowe przemysłowe dodatki do wędlin, np. wzmacniacz smaku, dekstrozę, hydrolizat białka sojowego,
- Kielbasa Swojska Henryk Kania oznaczony został w części czołowej opakowania dodatkowymi informacjami podkreślającymi wyjątkową jakość produktu („NAJWYŻSZA JAKOŚĆ”, „Kuchnia DOMOWA”), mimo że kielbasa ta nie wyróżniała się wśród kielbas i zawierała takie składniki jak białko sojowe, stabilizator, substancja zagęszczająca, przeciwutleniacz, aromaty, wzmacniacz smaku.

Zastosowane nazwy fantazyjne i dobrowolne oznaczenia nie charakteryzowały zatem rzetelnie ww. produktów wprowadzonych do obrotu przez przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie. Wprawdzie przeciętny konsument jest osobą dobrze poinformowaną, uważną i racjonalną, to jednak nie zwalnia to przedsiębiorcy z obowiązku prawidłowego oznaczania wyrobów. Podanie w wykazie składników rzeczywistego składu surowcowego nie zwalnia z obowiązku, by pozostałe elementy oznakowania, w tym „fantazyjne elementy oznakowania o charakterze promocyjno-marketingowym”, jak określa to strona, były zgodne z rzeczywistym składem. Tym samym Prezes UOKiK stwierdził, że w niniejszej sprawie zostały naruszone przepisy z zakresu jakości handlowej określone w art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej i art. 16 rozporządzenia nr 178/2002 oraz:

- w czasie kontroli i w dniu wydania decyzji pierwszej instancji – określonych art. 46 ust. 1 pkt 1 lit. a i c ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia w związku z art. 6 ust. 2 ustawy o jakości handlowej,
- w dniu orzekania w drugiej instancji – określonych w art. 7 ust. 1 lit a i c, art. 36 ust. 2 lit. a i b rozporządzenia nr 1196/2011.

Materiał zebrany w sprawie pozwala na stwierdzenie, że także oznakowanie czwartego z zakwestionowanych produktów, tj. Kielbasy Gospodarza Nasze Smaki, naruszało wymagania jakości handlowej, ponieważ jej wykaz składników został podany w sposób mało czytelny, wbrew postanowieniom art. 6 ust. 2 ustawy o jakości handlowej w związku z art. 48 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia (w dniu orzekania w pierwszej instancji) oraz art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 1169/2011 (w dniu orzekania w drugiej instancji).

Strona ponadto nie podważa ustaleń kontroli, jednak zarzuca, że organ pierwszej instancji naruszył przepisy nie wykazując jej winy za nieprawidłowość (pkt 3 odwołania).

Prezes UOKiK wskazuje, że organ wymierzający karę w oparciu o przepis art. 40a ust. 1 pkt 3 lub 4 ustawy o jakości handlowej nie jest zobligowany do wykazania winy podmiotu, który wprowadził do obrotu artykuł nieodpowiadający jakości handlowej lub zafałszowany (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 sierpnia 2010 r. sygn. akt VI SA/Wa 894/10). Odpowiedzialność określona w tych przepisach ma charakter obiektywny, natomiast przesłanką jej przyjęcia jest tylko fakt wprowadzenia do obrotu produktów o niewłaściwej jakości handlowej (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 maja 2010 r. sygn. akt VI SA/Wa 126/10). Ponadto wymierzona stronie kara pieniężna jest konsekwencją niedopełnienia przez stronę jej własnych obowiązków wynikających z art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 178/2002, co zostało stwierdzone w toku kontroli przeprowadzonej wyłącznie w placówce handlowej prowadzonej przez stronę. Przedsiębiorca Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie mógł i powinien był zauważyć nieprawidłowe oznakowanie Kielbasy Gospodarza Nasze Smaki (jak również pozostałych produktów objętych niniejszym postępowaniem).

Podsumowując rozważania Prezes UOKiK stwierdził, że stronie należy wymierzyć karę w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej z tytułu wprowadzenia do obrotu ww. pięciu partii czterech artykułów rolno-spożywczych (Szynki Babcini Swojska Chata, Kielbasy Gospodarza Nasze Smaki, Kielbasy z Babcinej Spizarni Sokołów oraz Kielbasy Swojskiej Henryk Kania) nieodpowiadających jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej.

Zgodnie z art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł. Wartość korzyści majątkowej w niniejszej sprawie Prezes UOKiK ustalił na podstawie cen detalicznych partii produktów nieodpowiadających jakości handlowej – Szynki Babcini Swojska Chata, Kielbasy Gospodarza Nasze Smaki, Kielbasy z Babcinej Spizarni Sokołów oraz Kielbasy Swojskiej Henryk Kania – o łącznej wartości 821,39 zł (por. interpretacja pojęcia „wartości korzyści majątkowej” w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 17 listopada 2010 r.,

sygn. akt: VI SA/Wa 1652/10), a zatem kara pieniężna mogła w tym przypadku wynieść od 500 zł do 4106,95 zł (5 x 821,39 zł).

Prezes UOKiK ponownie przeprowadził ocenę przesłanek zawartych w art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej stwierdzając, że stopień szkodliwości czynu i zakres naruszenia był niższy niż uznał organ pierwszej instancji, ponieważ wprowadzone do obrotu przez przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska z siedzibą w Kostrzynie przedmiotowe partie przetworów mięsnych nie zostały zafałszowane. Prezes UOKiK podkreśla jednak, że w oznakowaniu Szynki Babci Swojska Chata, Kiełbasy z Babcinej Spizarni Sokołów oraz Kiełbasy Swojskiej Henryk Kania użyte zostały określenia, które nie oddawały ich rzeczywistego charakteru. Należy powtórzyć za Naczelnym Sądem Administracyjnym w Warszawie, że „jeżeli producent danego produktu spożywczego zamierza wyróżnić swój produkt poprzez podanie jego szczególnych cech lub właściwości, czy też sposobu produkcji wyróżniających go od produktów tego samego rodzaju, to powinien przy oznaczaniu tej cechy lub właściwości podawać ją na tyle dokładnie i precyzyjnie, aby nie budzić u konsumentów nadmiernych i nieuzasadnionych oczekiwań i wyobrażeń odnośnie do tego produktu, które nie korespondują z rzeczywistym stanem rzeczy lub też są, czy też mogą być kwalifikowane jako przejaw nieuczciwych praktyk w handlu żywnością” (wyrok z dnia 16 maja 2013 r., sygn. akt II GSK 380/12). Przy ocenie stopnia szkodliwości i zakresu naruszenia należy także stwierdzić, że jakkolwiek ww. elementy oznakowania były nieprawidłowe, to konsument mógł poznać właściwości produktu na podstawie składu podanego w oznakowaniu. Wybór ten jednak był utrudniony, gdyż wymagał przeanalizowania składu produktu – konsument nie mógłby dokonać wyboru zgodnego z potrzebami tylko na podstawie nazwy produktu i dobrowolnych informacji oraz ilustracji eksponowanych w oznakowaniu. Przy rutynowym dokonywaniu zakupów bez czytania składu produktu, konsument mógł zostać wprowadzony w błąd. Ponadto należy stwierdzić, że oznakowanie wykazu składników Kiełbasy Gospodarza Nasze Smaki w sposób trudny do odczytania, stanowiło naruszenie ważnego prawa konsumentów do informacji, przysługujących z mocy prawa żywnościowego.

Co do pozostałych przesłanek wymienionych w art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, tj. stopnia zawinienia, wielkości obrotu oraz dotychczasowej działalności strony na rynku artykułów rolno-spożywczych, Prezes UOKiK podtrzymuje ocenę dokonaną przez organ pierwszej instancji.

Organ drugiej instancji oparł się również na zasadzie proporcjonalności wyrażonej w art. 17 ust. 2 rozporządzenia nr 178/2002, z której wynika, że kary za naruszenie prawa żywnościowego powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Mając na uwadze powyższe, Prezes UOKiK wymierzył przedsiębiorcy Jeronimo Martins Polska z siedzibą w Kostrzynie karę pieniężną w wysokości 821,00 zł (słownie: osiemset dwadzieścia jeden złotych).

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Kielcach w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 Kpa organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- umarza postępowanie odwoławcze.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.).

Z up. PREZESA
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
WICEPREZES

Dorota Karczewska

Otrzymują:

1. Iwona Janas

- pełnomocnik Jeronimo Martins Polska S.A.
z siedzibą w Kostrzynie
ul. Żniwna 5, 62-025 Kostrzyn
2. Świętokrzyski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Kielcach
 3. a/a